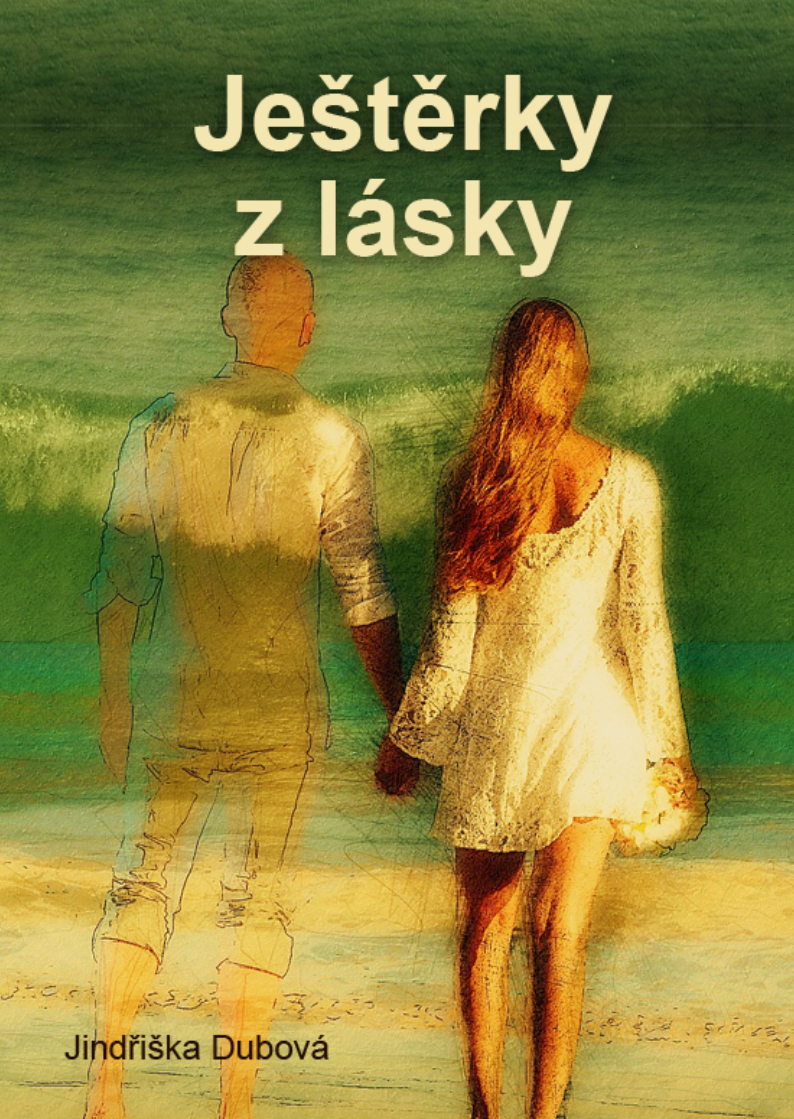

Ještěrky z lásky

Jindřiška Dubová

JĚŠTĚRKY Z LÁSKY

Jindřiška Dubová

Ještěrky z lásky
Jindřiška Dubová

Text © 2017 Jindřiška Dubová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Jindřiška Dubová

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-133-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-134-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-135-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

*Nesnáším pavouky a plazy. Ale mám ráda ještěřky.
Líbí se mi, jak se vyhřívají na kameni nebo běhají po stěnách.
Jsou neustále v pohybu, jejich mrštnost a rychlost je neskutečná.
Ty opravdové v přírodě sebou rychle mrsknou do nějaké skuliny,
pokud jsou ohroženy.
Ty moje „ještěřky v břiše“ sebou hebounce mrskají,
pokud se já cítím krásně.*

KAPITOLA PRVNÍ
„PROBOUZENÍ“

Předjaří 1994

Je mi sedmatřicet a jsem docela pohledná, vysoká, štíhlá, přírodní blondýna. A taky jsem rozvedená a mám syna, deváťáka. Manželství s jeho tátou trvalo jen necelé 3 roky, měli jsme každý jiné priority. Nebyla jsem vůbec příznivcem rozvodů a měla jsem ještě dlouho špatné svědomí, že jsem syna připravila o tátu. S odstupem dalších let jsem ale pochopila, že jsem udělala dobře.

Ale zpět k tomu osudnému jaru. Zrovna nemám žádnou známost. (Pokud se nepočítá jeden téměř psychopat, který si myslí, že může za mnou přijít kdykoliv si vzpomene, a že já na něj musím věrně čekat.) Právě je u mě na návštěvě kolegyně Monika a večer má pro ni přijet její známý. Jmenuje se prý Pavel a je to kamarád jejího nastávajícího. Pro mě v ten moment něco zcela nepodstatného, co mi ale v následujících letech několikrát převrátí život naruby.

Monice se ještě nechce domů, a tak zveme Pavla na chvíli dál. Je to docela sympatický

čtyřicátník, ale už jsem viděla pohlednější. Začínající břicho a na sobě klasickou šustákovou teplákovku. Nabízím mu vynikající džus vlastní výroby a servíruji do sklenic z NDR, na které jsem hodně pyšná. Možná si na ně taky pamatujete? Barevné sklo, dole do oranžova a směrem nahoru světlejší a světlejší.

„To jsou ale blbý sklínky...“ strká mi najednou sklenici před nos. Jak si může dovolit něco takového říct na návštěvě? Vážně mě dost urazil, frajer... Prostě nalitý džus vypil, ale sklenice kvůli své barvě vypadá, že je zase plná. „No, tebe bych chtěla mít doma,“ pomyslím si.

Uplynul nějaký týden a byl pátek. Mám celý den volno, dělám doma jarní úklid. Monika má celý víkend školení v brněnském hotelu Rustikal. Večer mi ale volá a přemlouvá mě, ať přijedu za ní, že v jednom pokoji bude probíhat mejdan účastníků školení.

„Víš, jak vypadám? Celý den jsem uklízela,“ vymlouvám se.

Umývala jsem okna, prala a teď už se vidím v klidu u televize. Ale přemluvila mě a za chvíli

pro mě přijede. Rychle na sebe něco hodím, nachystám ještě synovi večeři a jdu před dům.

Monika už na mě čeká u auta a za volantem sedí ten frajírek Pavel...

„Holky, nevíte o někom, kdo by mi vyžehlil košile?“ snaží se být cestou strašně vtipný a hned mi začal tykat. Když se tomu podívím, tak se jen zasměje: „No jo, já se vždycky pletu. Tak raději každému tykám rovnou.“

Neřeším to. Je jarní podvečer, jedeme na večírek a s Pavlem je nakonec docela legrace. Pořád nám něco povídá a několikrát si posteskne: „Potřeboval bych nějakou pečovatelku...“ Tuhle větu pak uslyším ještě mockrát.

Trošku mi jde tenhle chlap na nervy. Ale v průběhu večera, nevím, jestli vlivem vína nebo příjemné zábavy, se to začíná pomalinku měnit.

Pavel už se nechová jako by potřeboval pečovatelku, ale naopak, je velmi pozorný, milý a zábavný. A jak se tak ostatní postupně vytrácejí, tak my dva jsme čím dál blíž u sebe. Vnímám jenom červený proužek na límci jeho bílé košile a pak už jen nás dva a hotelový pokoj.

Je něžný i trošku divoký a já najednou cítím ty slastné „ještěrky v břiše“. Ani jsem si nevyzula kozačky...

Najednou je skoro ráno a já mám doma syna, musím odjet. Pavel už pomalu usíná, ale je galantní, tak prý mě odveze. Když spolu odcházíme z pokoje, začínám se malinko stydět. A v tom ranním šeru před tím hotelem s tím cizím chlapem si připadám – jak bych to řekla – že mi skončila noční směna.

Pár dní na to mě Monika prosí, jestli bych nemohla zajet pro Pavla do Pelhřimova. Pojede tam prodat svoji starou škodovku a potřebuje se nějak dostat zpět do Brna. A mě najednou zalechtají ty moje „ještěrky v břiše“. Jenže se taky pořád strašně stydím. Vůbec jsem nepředpokládala, že se s ním ještě sejdu. „Mony, vždyť já ani nevím, jak on se vlastně jmenuje.“

Neznám příjmení chlapa, se kterým jsem prožila noc. Hrůza! Jeho příjmení mi řekla, jenže já ho stejně v ten moment zapoměla.

Nakonec jsem sebrala odvalu a v sobotu jedeme s Monikou na výlet do Pelhřimova.

Samozřejmě, že ne proto, abychom se podívali na krematorium. Ale věta ...*ať víš, do čeho jdeš*, je docela na místě. Je slunečné dopoledne a cesta z Brna po D1 nám vesele ubíhá. Kouřím za jízdy, ale při tom mám hrůzu odhodit zbytek cigarety z okna, aby mi nevlétl zase zpět do auta.

„Mony, prosím, vyhod' to opatrně na tvoji straně....“

Vyhodila, ale ne dost opatrně. Nedopalek samozřejmě vletí zpět a zapadá rovnou za plastový kryt bezpečnostního pásu.

„No to snad ne! Shoří mi moje autíčko!“

Z krytu se kouří, ale vytáhnout toho špačka nejde. Jsme však šikovné holky, tak si přece nějak poradíme. Zastavuji rychle u krajnice a pomocí nůžek z manikúry ten doutnající vajgl vydolujeme. Požár jsme odvrátily a já jen doufám, že to naše počínání nikdo neviděl.

Pavel už na nás čeká. A já se pořád trochu stydím. Na zpáteční cestě ho nechávám řídit mého *Citrónka*, protože se mu moc líbí. A asi se mu líbím i já. Sedíme v tom malém autíčku těsně vedle sebe a občas, jen tak mimoděk, se

jeden druhého lehounce dotkneme. Je to úžasný, elektrizující pocit. Cestou se zastavujeme u „9 Křížů“ na večeři. A najednou je na nás obou poznat, že jsme pár, že začínáme patřit k sobě. Při odchodu z restaurace mi Pavel kupuje velikou bonboniéru a kytičku. Asi jako poděkování za odvoz. Pak si sedá rovnou za volant mého autíčka a jedeme do Brna.

Odvezeme domů nejprve Moniku a potom Pavla. Před jeho domem, sedíme ještě dlouho v autě a ani jednomu se nám nechce ten dnešní den ukončit. Povídáme si a taky se objímáme a líbáme. Zatím opatrně a něžně, je to pro nás nové a začínáme se teprve poznávat. Protože ta divoká noc v hotelu se zatím nepočítá. Než odjedu, tak si chce Pavel napsat moje telefonní číslo, ale místo papírku vytahuje elektronický diář. Vypadá u toho strašně důležitě, a když si do něj naťuká moje jméno a číslo, připadá mi to jaksi velmi vážné. No a já hledám v autě nějaký lístek, abych si napsala jeho číslo, ale hlavně jeho příjmení, protože jsem ho samozřejmě zase zapomněla. Ještě chvíli se loučíme, než se přesunu za volant a jedu domů. Když potom

parkuji na dvoře u našeho domu, ani nevím, jak jsem sem dojela. Ještě pořád mi totiž běhají nahoru a dolů moje „ještěrky v břiše“.

Pozdě večer mi Pavel volá a děkuje za krásný den. Domlouváme se, že si zítra zajedeme na přehradu. Ale protože prodal auto a nové nemá, musíme jet mým. V neděli jedu tedy pro něj. Už na mě čeká u silnice, tak zastavuji, abych si přesedla a Pavel mohl řídit. Když se vítáme polibkem „ještěrky...“ se zachvějí a já se malinko zastydím, protože je to takové nové, neznámé. Celé odpoledne se procházíme kolem přehrady, povídáme si a smějeme se, jako bychom se znali kdovíjak dlouho.

Začal duben a jsou Velikonoce. Každý rok, už od mého dětství, býval u nás doma v pondělí rituál. Můj taťka nás holky a mamku brzo ráno probouzel s mrskačkou. Celé roky jsem to nenáviděla. Ale tyto první Velikonoce, co chodím s Pavlem, taťka nejde... Necítí se na to, seznamovat se tak brzo s mým milencem. Najednou jsem zapomněla, jak jsem to

velikonoční probuzení neměla ráda a za tatku mě to strašně mrzí.

Jenomže to ještě není dnes všechno. S Pavlem jsme byli domluveni, že ráno přijde. Každou chvíli zvoní nějaký koledník, ale ten, kterého čekám, nejde ani nevolá, aby se omluvil. Jsem otrávená a pomalu si říkám, že už ho nechci nikdy vidět.

Zvoní, když je skoro poledne. Strašně se mi omlouvá a vysvětluje mi, co ho zdrželo. Měl prý dříve nějaký vztah, snad se sousedkou, a navíc ještě vdanou, který nedořešil. A že právě dnes to s ní ukončil. Jsem docela v šoku, protože jsem o tom vůbec nevěděla. Podle jeho chování do té doby jsem si myslela, že nikoho nemá, a proto si mohl začít se mnou. Najednou jsem docela ráda, že tady tatka dnes nebyl. Protože mě vlastně ušetřil trapné situace, že můj nový milý za mnou nepřišel o Velikonočním pondělí. Můj tatka je moudrý, noblesní člověk a tohle by nemusel vědět.

Pavel se mi dlouho omlouvá a vypadá to, že upřímně, ale já jsem z něj dost zklamaná. Zním ho teprve pár týdnů, vlastně ani neznám a nevím,

co si o něm mám myslet. Celé odpoledne se moc snaží mi všechno vysvětlit a vypráví mi o tom vztahu. Manžel té ženy je námořník a ona je stále sama, takže se občas s Pavlem vyspala. A dnes se s ním chtěla sejít, tak jí Pavel řekl, že to skončilo, že chodí se mnou.

Je moc smutný, že mě nechal čekat a je něžný, protože je do mne zamilovaný a já mu to nakonec uvěřím. Zůstává u mě, a tak místo ranního mrskání máme noční milování. Je mi zase hezky a mým „ještěrkám“ taky.

Jaro 1994

Pracuji v centru Brna jako vedoucí cestovní kanceláře. Pavel pro mě každý den přichází do práce a skoro pokaždé mi přináší krásnou kytku. A já vždycky podle skvrny na jeho tričku poznám, jestli si cestou do květinářství koupil na České ulici pizzu. Začínám ho pomalu seznamovat s mými kolegy a kamarády. Hlavně s mojí životní kamarádkou Ivankou. Přišli jsme k nim na první návštěvu. Sedíme všichni v obýváku, povídáme si a Pavlovi se podařil podobný trapas jako u mě s tou skleničkou. Najednou na chvílku usnul. Když jej probudím, samozřejmě tvrdí, že nespí, ale není to pravda. Ivanka i Bořík se tomu jen smějí, a když odcházíme, tak mi Iva šeptá, že se jim Pavel líbí.

Všichni, s kým ho seznámím, ho berou a je jim sympatický. Jenom můj dlouholetý šéf a kamarád Kája, který je spíš jako můj bratr než šéf, je opatrný. Zná mě i moji rodinu, rozumíme si, takže si spolu o všem hodně povídáme. Má radost, že jsem šťastná, ale bojí se, že jsem se moc rychle zamilovala. Já ale stejně nejsem připravená

na žádný vážný vztah. Bojím se vrhnout po hlavě do něčeho nového. Je mi s Pavlem hezky, ale můj plán je, ať si on zůstane doma u maminky a já budu se svým synem. Budeme spolu trávit volný čas, budeme se poznávat, ale chci si nechat možnost pro případný únik.

Pár týdnů to tak jde. Trávíme spolu každou volnou chvíli, chodíme do kina, na návštěvy i na výlety. Jezdíme většinou mým malým Citrónkem a Pavel si ho dost oblíbil. Je to asi změna proti jeho služebnímu velkému Mercedesu. Pracuje u španělské firmy, takže musí dost často cestovat a dokonce má k dispozici mobilní telefon. Jednou ho bere s sebou, když se jedeme podívat na naši chatu a pro mě to je úžasný zážitek. Nesu tu těžkou černou bednu s velkým telefonním sluchátkem na kopec do lesa a hledám signál. Z jednoho místa se konečně dovolám mým rodičům a oni se diví, že jim volám z lesa a bez drátů. Nemůžu jim to ale vysvětlovat, protože hovor je strašně drahý a hlavně se bojím moc mluvit, abych se nepohnula a neztratila to slaboučké spojení.

Je další krásná, slunečná, jarní neděle a jedeme na výlet na Pohansko. Parkujeme na kraji Břeclavi a jdeme pěšky k zámečku Lány, kde byl Pavel jako voják. Zámeček - bývalá rota, je úplně zdevastovaný, ale dá se do něj vstoupit. Procházíme jím a já si nejsem jistá, jestli se na nás nezřítí. Pavel mě vodí z místnosti do místnosti a vypráví, jaké to tehdy bylo sloužit na hranicích. V zimě, v noci, mít stráž a sám venku chodit lesem a hlídat. Dnes se tomu ani nechce věřit, kolem to vypadá tak idylicky. Čistá příroda, louky, lužní lesy, potůčky a tůňky. Na starých vykotlaných dubech jsou čapí hnízda a čapí se klidně prochází kolem nás. Koukám na ně a říkám Pavlovi: „Když jsem takhle zblízka uviděla čápa, tak jsem byla hned těhotná.“ On se tomu jen směje a všechno to fotí. Vracíme se druhou stranou zpět k autu. Nikde nikdo, jsme úplně sami a tak se každou chvíli zastavujeme, protože se potřebujeme obejmout nebo si dát aspoň pusu. Končíme ten krásný den večerí ve Valticích a plánujeme, že v létě se sem vydáme na kolech.

Pavel mě chce seznámit se svojí maminkou. Zrovna ten „den D“ jsem objednaná u kadeřnice. Tak se to hodí, aspoň udělám dobrý dojem. Zvlášť když vím, že jeho táta býval holičem. Pavlova máma měla nedávno úraz a chodí o berlích, ale bývala to prý dřív velká parádnice.

„Vy jste byla u kadeřnice? A proč nejste učesaná?“ říká mi hned ve dveřích.

Takže první dojem jsem moc neudělala... Mamka je prostě zvyklá na vlasy samá vlnka, vytvářené kovovými skřipci a natáčkami. Vlasy vyfoukané jenom přes kartáč, to není žádný účes. Ale myslím, že mi to odpustí, protože za chvíli vytahuje staré fotografie a já musím uznat, že bývala krásná ženská. Má velikou radost, když jí říkám, že vypadala jak modelka z francouzských módních časopisů. A myslím to úplně vážně. Přijala mne a já už nemám problém být občas s Pavlem u nich.

Firma, kde Pavel pracuje, dováží ovoce a tentokrát jim ho nějak moc zbylo. Musíme nějak zpracovat bednu pomerančů. Celé odpoledne spolu stojíme u odšťavňovače a lisujeme šťávu.

Kuchyň i my dva, jsme strašně ulepení a myslím, že dlouho se na pomeranč ani nepodívám. Zůstávám na noc, koukáme na televizi, milujeme se a popijíme tu spoustu džusu. Nad ránem mě ale zase přemůže starost o mého syna. Takže vstávám, ale Pavel mě tentokrát nechce pustit a prosí: „Macíčku, zůstaň se mnou, vždyť Peťa je už velký a stejně dávno spí.“

Jenže já mám pořád obavy z toho mého bývalého, protože když se napije, má občas ve zvyku v noci telefonovat nebo dokonce přijít. Nechce se mi od Pavla odcházet, ale musím jet domů...

Za pár dní, při jednom našem dlouhém povídání po telefonu, mi najednou Pavel říká: „Vždyť už jsme dost staří na to, abychom jen chodili na rande nebo se vodili za ruku. Já tě miluju a chci být s tebou pořád...“

Nechtěla jsem spěchat a stěhovat si někoho domů, ale mám ho taky ráda a věřím mu, takže za chvíli souhlasím, aby se k nám přistěhoval.

A pak už jsou jen samá pozitiva... Vyřešil se i můj problém s bývalým přítelem. Jednou ráno

totiž zase přišel, buší do dveří a nechce pochopit, že má odejít. Prosím Pavla, ať se do toho neplete, že si to vyřeším, ale nevydrží to. Otvírá dveře a křičí na něj, ať navždy zmizí nebo.... A ten můj bývalý je tím tak překvapený, že se jen otočil a schody dolů bere po třech.

Je nám spolu s Pavlem krásně. Pomalu poznávám, jak je to skvělé mít někoho s kým se můžu podělit o běžné starosti. Byla jsem dřív zvyklá si všechno sama zařídit, vymyslet a naplánovat. A najednou mi někdo pořád říká: „Ty zapomínáš, že nejsi sama, že máš mě, tak už to prosím nechej na mně.“

Na to se dobře zvyká. A taky na tu pohodu, kterou prožíváme. Venku je jaro, je krásně, všechno začíná kvést a úplně stejné je to i v nás, uvnitř. Jsme zamilovaní! Ani jeden den nechybí na stole kytice, které mi moje láska pořád nosí. O víkendu si užíváme společné snídane. Pavel má rád obložené talíře a mě baví mít na stole spoustu talířků, mističek a hrníčků. Někdy si taky z legrace obleče zástěru a snaží se mi v kuchyni pomáhat. V tom ale moc zdatný není, zatímco ve

všem ostatním ano. Mám pocit, že se pořád jen smějeme, že radost a láska je všude, kde jsme my. Někdy, když ležíme v objetí a já cítím ten jeho klid a něhu, musím se zeptat: „Pavli, nestane se nám něco špatného? Nemůžu pořád uvěřit, že může být takové štěstí.“

Seznamování s blízkými pokračuje a na řadě jsou Pavlovi synové. Nejprve ten mladší, Robin. Je mu šestnáct a jeho máma potřebuje, aby byl pár dnů u nás se svým tátou. Jsou s mým synem skoro stejně staří, takže není problém, aby spolu obývali Peřův pokoj. Robin chce spát na nafukovací matraci. Nelíbí se mi to, protože je přece jenom u nás poprvé, ale nedá si to rozmluvit. Jenže jak se stalo u nás zvykem, že se často něco zvrtně, tak i jeho první noc u nové „macechy“ končí trapasem. Matrace pod ním totiž do rána ušla a Robin se probouzí na tvrdé zemi. On je ale takové sluníčko, vůbec mu to nevadí.

Pavel mě chce představit i druhého syna, Denise. Ten pracuje v jedné prodejně s elektrickým nářadím, takže jedeme za ním.

Denis je oproti Robinovi více uzavřený, ale je to sympatický kluk a dost se podobá svému tátovi. Až později se dozvím, že se v předcházejících letech zas tak moc často kluci s tátou nevidali.

Oficiální seznámení Pavla s mojí rodinou probíhá v dubnu, kdy moje sestra slaví narozeniny. A tentokrát se kupodivu žádný trapas nekoná. Jen taťka je ještě trošku odtažitý, potřebuje ho víc poznat. Ale pak to netrvá moc dlouho a moji rodiče si Pavla oblíbí. Stejně jako má sestřička Hanka i tříletá neteř Adélka.

Musím odjet na služební cestu domlouvat ubytovací kapacity pro naši cestovní kancelář. A vyjde to tak dobře, že současně si má jet Pavel do Ostravy pro nové auto. Jeho synovec tam má prodejnu Škodovek a čekalo se, až bude v prodeji nový model X-line. Takže jedeme nejprve vlakem do Ostravy a potom už s novým autem spolu budeme objíždět hotely po celých Beskydech.

Je to docela zážitek, ta naše cesta, protože už dlouho jsme ani jeden vlakem nejel. Občas když stojíme na nějakém nádraží, tak vystupuji na perón, abych si zapálila. Pavel na mě kouká

z okna a straší mě, že mi vlak ujede. Trochu se bojím, tak pro jistotu stojím hned u schodků, abych mohla rychle nastoupit. V Ostravě můžeme přespat u Pavlova bratra, ale nejprve jedeme pro autíčko.

Sedíme v prodejně až do noci, dostali jsme spoustu občerstvení a Pavlův synovec pořád přichází s novou a novou nabídkou, co by se do toho auta dalo ještě přidat. Je teprve pár let po revoluci a takto kupovat vůz ještě ani jeden z nás nezažil. Máme povznášející pocit a skoro všechno, co mu nabízí, by chtěl Pavel v autě mít. Vždyť to budeme pomalu splácet. Po pár hodinách ale požádáme o účet, a když ho vidíme, tak se přece jenom bez některých vylepšení obejdeme.

Další dny spolu projíždíme Beskydy a já vedu jednání s provozovateli hotelů. Počasí nám vyšlo, je nádherně, i když jednou nás překvapuje opožděná sněhová vánice. Navštěvujeme spoustu míst, která jsme ani jeden neznali a máme pocit, že jsme na dovolené.

Cestu končíme v hotelu Tanečnice. Je to moje oblíbené místo, takže tady zůstáváme dva dny. Chodíme po okolí a večer se koupeme v krytém bazénu. Dostali jsme krásný, veliký, protekční pokoj a v takovém se přece musíme celou noc milovat. Moje „ještěrky v břiše“ můžou zešílet a já taky. Jen jednu chvíli mě Pavel zaskočí návrhem, že vyzkoušíme hodně neobvyklou praktiku milování. Mám sice tuhle zkušenost za sebou, ale nelíbí se mi, takže nechci. Pavel mě nepřemlouvá, ale nejsem si jistá, jestli není zklamaný.

Přece jenom mi to další dny vrtá hlavou, tak o tom začnu s Pavlem mluvit. Říká, že to pro něj není vůbec důležité, ale že to občas tak dělal se svojí bývalou přítelkyní, které se to líbilo.

„S tou manželkou od námořníka?“ jsem zvědavá a chci všechno vědět.

A Pavel mi začne vyprávět o jiné jeho lásce, kterou měl ještě před tou sousedkou. Jejich vztah trval několik let a byli do sebe hodně zamilovaní. Jenže to byla manželka jeho kamaráda a Pavel byl jejich rodinný přítel. Jezdili společně na dovolené a na hory a ona u Pavla občas přespávala.

Jsem docela zděšená. „A to vám vůbec nevadilo? A co její děti a manžel? To nic nepoznali?“ Nechápu to.

Pavel mi vysvětluje, že ne, že si dávali pozor. A pokud její manžel něco tušil, tak to nedával najevo, protože ji nechtěl ztratit a zničit rodinu.

Přemýšlím o tom pak ještě dlouho a pořád to nemůžu pochopit. Asi jsem jiná, ale já bych takový vztah asi těžko zvládala.

Léto 1994

Po třech měsících jedeme na naši první dovolenou. Do Kalábrie. Pavel vlastně poprvé v životě na jih, k moři. Cesta autobusem je nekonečná, ale stojí to za to. Projíždíme vesničkami jako z filmů o mafi a nevěříme, že se tam ten veliký autobus může vejít. Například, na jednom domku je přilepený balkon, který zabírá skoro půlku uličky a trčí těsně ve výšce střechy našeho autobusu. Asi budeme upouštět kola. Nakonec však krůček po krůčku balkon podjíždíme. V další vesnici zase sedí u domu na židli typický italský stařík. Autobus asi o centimetr míjí jeho kolena, ale on je v naprostém klidu a ani ho nenapadne, že by měl uhnout. Asi je na to zvyklý. Přenocujeme pak v Římě a další den si město procházíme. Je tady toho tolik k vidění a času málo, ale budeme tu ještě jeden den cestou zpět.

Konečně jsme u moře, až na samotném konci Itálie. Ráno nás ale místo sluníčka probouzí déšť. Jsme z toho smutní, ale místní jsou v pohodě...

„Tady nikdy neprší, za chvíli bude zase hezky.“

Druhý den prší pořád... „Nebojte, to rychle přejde.“ Třetí den prší čím dál víc. Místní obyvatelé vypadají, že zazimují svoje obydlí a začnou se modlit... „V tuto dobu, tady tak dlouho, ještě nikdy nepršelo...“

Raději tedy jedeme na výlet na Sicílii. Tady je krásně a městečko Taormína je tak nádherně romantické. I my s Pavlem jsme romantičtí. Procházíme se starými uličkami, ochutnáváme vzájemně zmrzlinu a nakupujeme si první společné suvenýry do naší domácnosti.

Chceme si ještě na památku vyfotit Etnu, takže dlouho stojíme ve starém antickém amfiteátru s připraveným foťákem. Objímáme se a čekáme, až z vrcholku sopky odplují mraky. Neodpluly, takže Etnu máme sice vyfocenou, jenže bez vršku.

Ale také máme společné zážitky a krásné vzpomínky. Třeba i na neskutečný systém dopravy v Messině. Škoda, že u nás není v rámci výuky autoškoly, zaveden studijní pobyt v Itálii. Jak jsou místní řidiči ohleduplní, ale při tom neskutečně rychlí a draví, to se prostě musí vidět.

U nás by při takovém stylu jízdy vznikla jedna nekonečná, hromadná havárie.

Nebo když se na jedné městské silnici zastavují dva protijedoucí řidiči – známí. V klidu si začnou z okýnek povídat a auta co jedou za nimi, prostě zastaví a čekají, jen občas některé lehce zatroubí. Být v nich čeští řidiči, možná by došlo i ke vzájemné inzultaci. Vracíme se lodí zpět do našeho hotelu a sicilské sluníčko si vezeme s sebou.

Zbytek dovolené už je krásné počasí, takže se povalujeme na pláži nebo posedáváme v plážovém baru. Pavel pro nás každou chvíli přináší drinky, pizzu nebo špagety a okolo nás nám všichni závidí, jak jsme do sebe zamilovaní. Nemůžeme se nabažit jeden druhého, každý den i noc se milujeme a moje „ještěrky v břicho“ si ani na chvíli neodpočinou.

A jsme zase zpět v Římě. A už teď víme, že sem se musíme ještě někdy spolu podívat. Není tolik času, abychom viděli všechno a pořádně. Ve Vatikánu si nemůžeme nechat ujít výhled na město z věže sv. Petra a já poprvé zjišťuji, že mám

fobii z uzavřených prostor. V nekonečné řadě se spoustou turistů stoupáme úzkým a klenutým schodištěm ke kopuli. Není možné se zastavit a už vůbec ne se vrátit. Dolů z věže totiž vede úplně jiné schodiště. Začíná se mi točit hlava a je mi špatně. Stydím se za to. Jenže ta řada turistů za mnou stále stoupá nahoru.

„Pavle, já asi omdlím.“ Pavel jde přede mnou a za každým ohybem volá: „Ještě kousek a uvidíš ven.“

Věřím mu a opravdu, sem tam se objeví malý otvor ve stěně, asi dříve určený k odstřelování nepřátel. Pro mě je to ale záchrana, protože mi stačí chvíli koukat ven a vidět otevřený prostor, abych zase mohla jít o kousek dál. Už bych tento výstup nikdy více nepodstoupila. Proto si tak užívám nádherný výhled na Vatikán a Řím a vše si vrývám do paměti, protože to vidím poprvé a taky naposledy.

Tohle naše první společné léto nás čeká ještě jedna dovolená, ve Španělsku. I když je to vlastně částečně Pavlova pracovní cesta, stejně jako byla trošku moje pracovní ta Itálie. Ale vybrala jsem

to přes naši cestovní kancelář, tak je to dovolená. Jen mě trápí to, že v době našeho pobytu v Itálii dělal můj syn přijímačky na Obchodní akademii. A do Španělska odjíždíme, právě když v září na tu akademii nastupuje, a navíc ještě v době, kdy má patnácté narozeniny. Je mi z toho hodně smutno. Mobily ještě nejsou a já každý den házím mince do telefonního automatu, abych mohla s mým chlapečkem aspoň chvíli mluvit. Mám výčitky a vůbec si nepřipouštím, že patnáctiletý kluk si to bez maminky doma vesele užívá.

Poprvé ve Španělsku a poprvé s Pavlem v luxusním hotelu. Je mi s ním tak dobře. Užíváme si jeden druhého, staráme se o sebe. Cesta na pláž i zpět nám trvá docela dlouho, neboť musíme prozkoumat všechny stánky, co jsou kolem. Pavel se trošku domluví španělsky a já jsem na něj pyšná. Malinko jsem přibrala na váze, protože můj miláček moc rád jí a mě s ním najednou začalo taky chutnat. Nikdy nezapomenu, jak mi na pláž přináší místní specialitu „Pinchos“. V mých očích je to krásný chlap v plavkách, který

přichází ke mně a v každé ruce nese na dlouhé špejli malé kousky grilovaného masa...

Moje „ještěrky v břiše“ si zase nestačí odpočinout. Milujeme se pořád. Od toho je přece dovolená... Sex má Pavel ale raději ráno, na rozdíl ode mne, protože já jsem spíš sova. Ráno mi to docela trvá, než se probudím. Mnohem delší dobu než jak rychle dokáže Pavel večer usnout. On spí snad už dřív, než si lehne, zatímco já, než usnu, mám plnou hlavu myšlenek. Milujeme se, já se pak stulím Pavlovi na rameno a on mne drží v objetí. Já plná citu jako po milování a moje láska už zase usíná.

Je asi půlnoc a najednou mě vyleká hluk a světlo. Vyskočím z postele a jdu se podívat, co se děje. Je to ale velkolepý ohňostroj venku za oknem. Dívám se na ty ohnivé obrazy a mám pocit, že jsou tu jen pro nás, pro naši radost z milování a na oslavu naší lásky. Jenže koukám jenom já – Pavel už spí.

Zima 1994

Skončily dovolené a my se pomalinku připravujeme na naše první společné Vánoce. Těm ale předchází Pavlovi narozeniny. Chci mu je udělat co nejhezčí a co nejromantičtější. Jenže zrovna dnes je Pavel služebně kdesi u německých hranic. Připravila jsem dárky, dort, večeři a čekám. Dva dny před Štědrým dnem, oslava narozenin a můj miláček v noci někde na dálnici. Dost se o něj bojím, ale konečně je doma. Unavený, ale šťastný, něžný a překvapený, že na něj čekám. A já s ním zase hned cítím ty „ještěrky v břiše“.

Když jsme byly s mojí sestřičkou malé, měly v naší rodině Vánoce svoje pravidla. Na Štědrý den ráno jsme vždy s tatškou zdobili stromeček a u toho koukali na pohádky. Naše mamka mezitím připravovala slavnostní večeři. Až byl stromek hotový, tak jsme se šli všichni projít na hřbitov a zapálit svíčky. To už u nás ale byla babička, která nastoupila do kuchyně, a děda, ten pokračoval v koukání na pohádky. A kolem 17 hodiny jsme zasedali ke Štědrovečernímu

stolu. Stromeček býval vždy pravý s klasickými ozdobami.

Pavel mi ale hned první rok ty zvyky převrací. Ale jsem ráda a vyhovuje mi to. Už to budu dělat vždycky podle něj. To hlavní je, že stromeček zdobíme už den předem, ušetří to spoustu času. Ale pozor – rozsvítí se až na Štědrý den.

Jenomže tyto první Vánoce přinesl Pavel stromek umělý. Hrůza! Je to něco mezi koštětem a kartáčky na zuby. Připadám si jako by mi někdo ty moje Vánoce ukradl, ale jsem statečná. Nezkazím mu přece radost a respektuji, že je teď on pánem domu. Vrchol ale je, když k mým starým, ale dobrým světýlkům, přidává ty známé vietnamské, blikající. Až na mne z toho stromku jde strach. Lehce zaprotestuji, ale ne moc, jsou to přece naše první společné Vánoce.

A jsme šťastní. Ale hlavně jsme na Vánoce všichni spolu. Celá moje rodina i s babičkou a taky Pavlova maminka. To je to, co na Vánocích miluju nejvíc. A strašně špatně se smírůju s tím, že postupně s námi někteří nejsou. A ti nám pořád moc chybí, i když naštěstí zase

mnozí přibývají. Jako třeba Denis s Robinem. Po svátcích přišli popřát tatínkovi k narozeninám. Z počátku tohoto prvního většího setkání jsme asi všichni malinko nervózní. Já z toho, jak mne kluci přijmou a oni asi nevědí, co můžou u nás čekat. Ale nakonec se nálada uvolňuje, bavíme se, kluci vtipkují a já doufám, že to do budoucna už tak zůstane.

KAPITOLA DRUHÁ

„ŽIVOT“

Kromě Vánoc mám nejvíc ráda léto. Každý víkend trávíme na naší chatě na Vysočině, většinou i s rodinou mojí sestry. Oni se v pátek odpoledne vydají z Prahy a my zase z Brna. Stalo se dobrým zvykem, že v brněnském pivovaru naplníme soudek pivem, koupíme čerstvý chléb, máslo a hlavně tvarůžky. Pivo nepiju a tvarůžky moc nemusím. Tedy doma. Ale podvečery na chatě, kdy všichni sedíme na terase, cpeme se tím chlebem s tvarůžky a připijíme pivo, jsou něco nezapomenutelného. Nikdy mi tak krásně nevoněly jako v kombinaci s vůní borového lesa, posečené louky a lehce bahnité řeky. Jsou to nádherné víkendy. Přes den hrajeme na louce volejbal nebo tenis. Večer koupeme malou Adélku v lavóru na stole. Mezitím chlapi venku připravují ohniště, abychom si potom mohli opékat špekáčky nebo „napajtlované“ kukuřice.

A nejkrásnější bývají večery, když jsou tu i moji rodiče a přijdou ostatní chataři. Můj taťka, multi-instrumentalista, hraje na mandolínu a soused Silva na kytaru. Zpíváme, popijíme

a taky pozorujeme světlušky na kraji lesa. Pokaždé vzpomínáme na dobu, kdy hned vedle nás měli chatu Valda a Miluška Machalovi. Před pár lety jim totiž chata shořela.

Nikdy nezapomenu, jak jsme hned ten den, když se to stalo, přijeli na chatu. Už z dálky jsme viděli nešťastného Valdu, jak obchází spáleniště. Na té černé hrůze se tyčil jen on a jejich nově postavený komín, který jediný požáru odolal. Valda se snažil chovat jako chlap, ale ty smutné, uplakané oči před námi skrýt nemohl.

Ale i když Pavel už nezažije ty nádherné večery u táboráku, kdy můj taťka s Valdou „koncertovali“, určitě si jich užije v budoucnu při spoustě společných akcí. Valda s Miluškou a moji rodiče jsou nejlepší přátelé. Miluška je starší než já, dřív jsem ji brala jako tetu a teď už jsme spíš kamarádky. A Valda, ten je něco jako můj strýc. Je to osobnost, stejně jako můj taťka, a já ho mám moc ráda. Říká mi „*Polednice*“ a od něj to oslovení vždycky tak pohladí po srdíčku. Začal mi tak říkat dávno, ještě když jsem byla hodně mladá. Tehdy jsem byla na chatě

s nějakým klukem. A jak to tak bývá, vstávali jsme až kolem poledne. A když Valda od jejich chaty viděl, v kolik hodin otvírám naši chatu, vždycky zavolal: „Ahoj Polednice...“. A tak mi to oslovení zůstalo.

Machalovi mají dvě děti, o hodně mladší než jsem já. Jejich syna Přemka znám od malička, často se vídáme, byli jsme i na jeho svatbě. Starší dceru Dorotu, jsme nikdo už spoustu let neviděli. Víme jen, že jsou kvůli ní rodiče dost nešťastní. Hlavně Valda, ten si často stěžuje mému tatškovi, že ho trápí, jaký vede Dorota život a kolik peněz už za ni museli zaplatit.

Toto naše druhé léto jedeme s Pavlem a Peťou do Chorvatska na dovolenou. Dole kolem Dalmácie, kterou mám moc ráda a mám tam přátele, ještě doznívá válka. Tak jsme se vydali autobusem jen do severní části, do Rabacu. Pavel je v Chorvatsku poprvé v životě, takže nemůže srovnávat, ale mě se tady ani trošku nelíbí. Myslím to místo, ne dovolená. Je mi dobře kdekoliv, kde jsme s Pavlem spolu. A taky vím, že už je to asi poslední dovolená s mým synem,

protože je ve věku, kdy se s rodiči už nikam nejezdí. Ale ještě to s námi zvládá. Pořád blbnou s Pavlem v moři a večer nám fandí a dělá fotky při taneční soutěži. Užívám si rodinné pohody a ani mi nevadí, že skoro nemáme žádné soukromí. Moje „ještěrky...“ musí prostě počkat.

Koncem léta musí Pavel odjet opět služebně do Španělska a tentokrát beze mne. Odlétá z Prahy, tak se o něj postará moje sestra Hanka. Mám pocit, že se mu líbí... Nechci si ale něco takového připustit a беру to jako Pavlův neškodný způsob komunikace se všemi ženami v jeho blízkosti. Těším se na něj, věřím mu a mám ho čím dál víc ráda. A když se vrátí, tak mě o své lásce ke mně stále přesvědčuje. Každý den se milujeme a Pavel dbá na to, aby byl vždycky čistounký a voňavý. Kdykoliv jen projdeme kolem sebe, tak se musíme aspoň dotknout jeden druhého. Jsme oba velmi kontaktní. A Pavel je šťastný. „Nikdy se nikdo se mnou tak krásně nemazlil, jako ty,“ říkává často. Večer co večer spolu sedáváme v obýváku a koukáme na filmy. Můj miláček obvykle sjede z gauče a zůstává sedět na zemi, s nohama pod stolkem. Drží mě za ruku, hladí

a vrhá na mne něžné pohledy. Dokáže tak krásně a láskyplně vzdechnout: „Inulko, miluju tě, jsem s tebou moc šťastný.“

A mě se můžou zbláznit „ještěrky v břiše“...

1996

Začátkem roku jedeme k mojí sestřičce do Prahy, protože jsme od ní dostali pod stromeček lístky na muzikál Dracula. Něco tak nádherného jsme ještě nikdy ani jeden z nás neviděli. Pavel ihned po představení kupuje CD a od té doby si ho stále dokola přehráváme.

Jsme spolu už skoro tři roky a já jsem třikrát víc zamilovaná než když se Pavel k nám nastěhoval. Je veliký pohodář, není snad nic zásadního, co by mi na něm vadilo. A taky je velmi šikovný a se vším si ví rady. Skoro jako můj tatka. Doma jsme hned první rok vyměnili a opravili spoustu věcí. Pavel mi udělal krásnou kuchyňskou linku a taky jsme koupili novou sedačku. Kuchyň jsem si přála, ale na moji starou sedačku jsem byla hrdá, protože se tento typ strašně těžko sháněl. Jenže můj miláček uviděl u mé sestry v Praze koženou a strašně si ji přál. Takže jsme ji koupili a tu starou si vzala Ivanka.

Cítím se s Pavlem krásně, protože se cítím milovaná, protože si rozumíme, a že jsme spolu

a přitom svobodní. Svobodní v tom, jak spolu komunikujeme, že si nemusíme nic předstírat, prostě si rozumíme i beze slov.

Začínáme přemýšlet o svatbě. Jednou si jen tak povídáme o tom, jak s přibývajícím věkem máme jiný pohled na stáří. Pavel mi vypráví, že mu brzo po jeho první svatbě zemřel těžce nemocný tchán. Bylo mu něco přes čtyřicet let, ale z pohledu mladého Pavla byl už starý. A po druhé jeho svatbě se stalo to stejné, tchán zemřel po pár měsících. „My se nikdy nemůžeme vzít!“ je moje první reakce.

Můj taťka je totiž už dlouho hodně nemocný, žije pouze díky dialýze a moc nevěří tomu, že by se mohla podařit transplantace ledviny. Kdybych se vdala a s taťkou se něco stalo... Najednou jsme začali této hloupé pověře oba věřit a na svatbu raději zapomeneme.

Máme nové auto. Je to kočár, pohodlnější, než pohovka v obýváku. Ten bílý X-line Pavel prodal, přestal ho bavit. Vybral si jiné, je nadšený a hned pro něj jedeme do autobazaru. Zatímco Pavel vše vyřizuje, já jen tak koukám na ostatní vystavená

auta. A najednou ho vidím – je zlatý, je to Nissan a jmenuje se Bluebird. Tohle auto mě okamžitě tak uchvátilo, že přesvědčuji Pavla, aby zrušil to původně vybrané a že musíme koupit tohle. Stojí ale o něco víc než si můžeme dovolit, takže jedeme rychle za mými rodiči poprosit o půjčku. Co se týká aut, jsme s Pavlem asi každý jiný. On se chce chvíli vozit, ale za chvíli už kouká po jiném. Kdežto já, pokud jsem byla s nějakým autem spokojená, tak jsem si k němu vytvořila citový vztah. A k tomuhle Nissanu, to je láska na první pohled.

Je léto a my se opět vydáváme do Chorvatska. Válka na jihu již skončila, takže jedeme k mým přátelům do Tučep. Bereme s sebou i Hanču s Adélkou. Tím naším pohodlným autem nám cesta krásně ubíhá a zvláště holkám. Na zadním sedadle jim Pavel udělal pelíšek, takže skoro celou cestu spí. Přijíždíme ke Karlovari a pohoda nás přešla. Město bylo ještě nedávno bombardované a my teď kolem té hrůzy projíždíme. Jako bychom se ocitli v nějakém válečném filmu. Domy podél silnice jsou částečně zbořené, místo oken zůstaly

jen černé, ohořelé díry a ve zdech jsou krátery od střelby nebo od střepin. Na pár místech je vidět, že se majitelé snaží pomalinku svoje obydlí opravovat, ale většina domů je opuštěná. Je to mrtvé město. A jak jím pomalu a s úzkostí v srdci projíždíme, tak se z našeho přehrávače ozve hudba z Draculy. A rovnou skladba: „Bože, jestli vůbec někdy byls, pohleď, jaký zločin způsobil!“ Všichni z toho máme husí kůži....

Když konečně přijíždíme k Makarské riviéře, tak jako by žádná válka nikdy nebyla. Mám to tady tak ráda, je to jako můj druhý domov. Otevírám okýnko a vdechujeme tu jedinečnou, známou vůni moře. Po té smutné cestě to všichni potřebujeme. Moje známá, paní Čovičová, nám domlouvá krásné ubytování a já s Hančou začínáme vybalovat. Pavel tu není, ten hned jak zaparkoval, tak běžel dolů k moři. Nemohl se už dočkat, až se vykoupe.

Užíváme si krásnou dovolenou. Skoro vůbec nechodíme na městskou pláž, ale jezdíme o kousek dál. Kdysi před lety jsme tady s Hančou objevily nádherné místo a od té doby už chodíme

pouze sem. Říkám mu Žraločí zátoka, protože tam jednou nějakí Němci vylovili dvě malé ryby a byl to nějaký druh žraloků. Pavel se sice trochu bojí, že se na nás zřítí převislá skála, ale statečně ten strach překonává. Býváme tu většinou skoro sami, takže se můžeme všichni koupat bez plavek a to je tak báječný pocit, že nepřetržitě cítím, jak mě lechtají moje „ještěrky v břiše“. Nejvíc, když spolu s Pavlem plaveme za obrovský balvan, který trčí v moři, kousek od břehu.

Hanča má ale nějaké zdravotní problémy a taky starosti, protože ji čeká rozvod. Abychom jí trochu ulehčili, věnujeme se s Pavlem malé Adélce a mě se dokonce podařilo ji naučit plavat. Taky jsme se s ní vydali na výlet, na Biokovo. Na nejvyšší vrchol vede nekonečná, příšerná, úzká cesta, ale cíl stojí za to. Na úplném vrcholku si já s Adélkou užíváme nádherný výhled. Zatímco Pavel o něco níž pomáhá ostatním turistům-řidičům řešit náročnou dopravní situaci. Ta uzounká silnice zde totiž končí a je totálně ucpaná příjíždějícími a odjíždějícími auty.

Sestra Hanka je rozvedená a má nového přítele, Honzu. Konečně má partnera, který se k ní chová jako k ženě a Hanka je šťastná. I my s Pavlem jsme šťastní, protože nám nabídli zajímavou práci. Potřebují, abychom jim vedli novou čerpací stanici s velkou restaurací u dálnice. Tím začíná nová etapa našeho života. Vrháme se do ní s velkou radostí a nasazením. Čerpačka se teprve staví, ale Pavel už dělá nějaké přípravy z domu. Musí vybírat dodavatele zboží a různého vybavení. Hodí se to, protože nedávno přišel o práci a je nezaměstnaný.

Já práci mám, dělám teď asistentku řediteli jednoho brněnského podniku a odejdu až příští rok, až bude hotová restaurace, kterou povedu. Na jaře dostáváme oba s Pavlem od Honzy úkol. Na výstavišti probíhá veletrh Salima a my jsme celý týden na stánku. Rozdáváme lidem letáky a děláme propagaci té naší nové provozovny. Docela nás to baví a těšíme se na slavnostní zahájení a na novou práci. Začátkem léta se má

čerpačka slavnostně otvírat, ale přišly povodně, které zastavily dokončovací práce.

Zahájení se odkládá a my tedy jedeme ještě rychle na dovolenou. Můj tatka nedávno prodal svého Favorita a rozhodl se, že za ty peníze pozve celou rodinu na Mallorku. Jedeme všichni, rodiče, já s Pavlem a Peťou a Hanča s Adélkou. Těsně před odletem volá Pavlovi jeho bývalá kolegyně. Pracovali spolu v Brně u španělské firmy a ona je teď jako delegátka, právě pro ten hotel, kam jedeme. Když na seznamu hostů uviděla Pavlovo jméno, hned se mu ozývá. Máme z toho radost, protože jí Pavel vysvětluje, kolik nás přijede a ona slibuje, že nám zařídí ty nejlepší pokoje hned vedle sebe. Dovolenou si pak všichni příjemně užíváme, i když místo pobytu jsme tentokrát moc dobře nevybrali. A než odlétáme zpět, tak volá Honza, že hned jak se vrátíme, bude se čerpačka i restaurace otvírat.

Zahajujeme, ale ne slavnostně. Je červenec a kdekdo má dovolenou, takže si musíme se vším poradit sami. Je to vyčerpávající, všude vládne chaos a Pavel ani já nevíme, co dělat dřív.

Celý první rok pak trávíme v práci dny od rána do noci, ale při tom se skoro vůbec nevnímáme. Je toho na nás moc, co se musí vymyslet, zavést, zorganizovat a připravit. Ale snad se z toho budeme mít jednou všichni dobře.

Jenže - jsem těhotná.... Je mi přes čtyřicet a čekáme miminko. Celá rodina má obrovskou radost a Pavel už vymyslel i jméno, „Veronika, prostě Nika....“ Začínají mi těhotenské nevolnosti, ty stejné jako když jsem čekala Peťu. K tomu máme starosti s Pavlovou maminkou, protože je potřeba, aby s ní pořád někdo byl. V práci to taky nebude jednoduché, ale doufáme, že než porodím, bude tady vše již fungovat i beze mne.

Jeden večer mě Pavel strašně vyděsí. Můj syn už spí, já si jdu taky lehnout a Pavel ještě v obýváku kouká na televizi. Skoro už usínám, když se ozve strašná rána a hluk. Vyskočím z postele a běžím do obýváku. Přibíhá i Peťa, taky ho to vzbudilo. Pavel tam leží na zemi, kolem je spousta střeptů a vedle něj úplně rozbitý stolec. Masivní stolec, který měl na horní desce nalepené obkladačky.

Srdce mi málem vyskočí z hrudi a jsem strašně vyděšená. Ale naštěstí se už Pavel z té země zvedá, usmívá se a říká:

„Já upad..., neboj, nic mi není, jen se mi zamotala hlava.“

Už se mu to párkrát stalo, ale nikdy ne tak, jako dnes. Podle toho, jaká je kolem spoušť, a že vahou svého těla Pavel totálně rozbil ten bytelný stolek, musel být v tu chvíli úplně bezvládný a snad v bezvědomí. Já se o něj klepu strachem, Peťa taky, ale Pavel všechno jen zlehčuje a k lékaři rozhodně nepůjde.

Jsem už skoro tři měsíce šťastná, že budu mít dítě s tak milovaným, milujícím a úžasným člověkem. Podle lékařů ale musím na neschopenku, mohla bych o miminko přijít...

A najednou mám plnou hlavu otázek. „Mám zůstat doma? A Pavel sám v práci? A co když nakonec miminko neudržím? Není nefér vůči dítěti, aby mělo tak staré rodiče? Když bude vycházet školu, tak jeho táta bude v důchodu.“

To náhlé rozhodování je šílené... A když pak jdu na operační sál, pořád si nejsem tím

rozhodnutím jistá. Ale snad bylo správné... Raději se znovu vrhám do práce a snažím se o nenarozeném miminku nepřemýšlet.

Naštěstí přicházejí veselejší starosti, protože pro taťku se našla ledvina... Transplantaci, ve kterou už vůbec nevěřil, zvládl celkem bez vážných potíží a hned má novou chuť do života.

1998

Konečně se nám podařilo v práci všechno stabilizovat, ale povinnosti nám neubývají. Pořád jsme tady od rána do večera a sami na sebe nemáme skoro čas. Pavel si aspoň užil pár dní volna a lyžování. Odjel na firemní akci do Rakouska. Ale bez partnerek, takže zůstávám v Brně a pracuji.

Chybí mi ten můj miláček a nemůžu se dočkat, až se vrátí. Několikrát za den mi aspoň volá a většinou si stěžuje, jak ho bolí nožičky. Volá mi vždy i pozdě večer, aby mi popřál dobrou noc a řekl mi, že už jde taky spát. Moc tomu nevěřím. Umím si představit, jak probíhají večery na takové firmou kompletně placené akci. Ale miluji ho, věřím mu a vím, že on miluje mě, takže vůbec nepřemýšlím o tom, co by tam mohl v noci dělat.

Vrátil se domů, vypráví mi o lidech, kteří tam byli, a je šťastný, že je zase se mnou. Po té dlouhé cestě je unavený, ale jakmile se osprchuje a je zase čistounký a voňavý, nemůžeme se jeden

druhého nabažit. A moje „ještěrky v břicho“ se můžou zbláznit radostí.

Můj dlouholetý chorvatský kamarád Bodan letos pracuje v novém hotelu v Bašce a rezervoval nám tam termín na dovolenou. Jenže Pavel zrovna absolvuje nějaké školení, které musí ukončit zkouškou, takže nemůže odjet. Navrhuje mi, ať tedy jedu sama a on za mnou přijede autem později. Jemu prý bude stačit aspoň pár dní, ale je zbytečné, abych já přišla o polovinu dovolené. Nevím, co mě to napadlo, ale souhlasím a vymyslela jsem šílený plán. Objednala jsem si letenku do Splitu. Tam bydlí moje kamarádka Janča, se kterou jsem domluvila, že mě vyzvedne na letišti a budu u ní. Potom pro mě přijede Bodan, odveze mě do Bašky a bude se o mě starat, než přijede Pavel.

Nejprve se mi to zdálo všechno jednoduché, ale ten pocit mě přechází už v Praze na letišti, kam mě Pavel přivezl. Když se s ním loučím před odletem, vidím, že je naměkko a já brečím, jako bych ho opouštěla navždy.

Ve Splitu jsem ale za chvíli, let byl úplná pohoda a já před letištěm vyhlížím Janču. Všichni cestující, kteří přiletěli se mnou, jsou už pryč a já sedím sama s kufrem před letištní halou. Začínám být dost nervózní, protože volám, ale Janča nebere mobil. Až za dlouhou dobu se mi ozve, omlouvá se, že zaspala, protože měli včera večírek, ale už jede pro mě. Den pak trávím v její nové restauraci ve Splitu a čekám na Bodana. Ten je naštěstí spolehlivý, takže navečer už mě odváží do Bašky. Je to můj dobrý kamarád, známe se už víc než dvacet let, takže vím, že nebudu úplně opuštěná, než za mnou Pavel dorazí. A Bodan se o mne stará a věnuje mi spoustu času, ale má svoji rodinu a práci, takže si občas musím vystačit sama. A těším se, až budu zase s Pavlem.

Celé dny jsem na pláži. Bavím se s lidmi okolo, ale hlavně se soustředím na odbíjení zvonu nedalekého kostela. To zvonění, mi totiž ukrajuje ty dlouhé hodiny, než dorazí můj miláček. A když se večer procházím sama po městečku, strašně mi chybí. Je mi sice dobře, znám tu každý kout, ale už se nemůžu dočkat, až tady budeme spolu, až mě bude konečně Pavel držet za ruku.

Dnes má přijet a já nemůžu vydržet u moře. Odpoledne už sedím v hotelu na terase a oči mám upřené na silnici. Nebyli jsme spolu jenom čtyři noci, ale když je konečně tady, tak mám pocit, jako bych ho neviděla rok. Teprve teď začala ta správná dovolená. A „ještěrkám v břicho“ právě skončila...

1999

Začátkem roku, nás taťka pozval všechny na ples do hotelu Voroněž. Tancování nás s Pavlem oba baví, téměř neopouštíme parket. Ale nejraději sleduji při tanci moje rodiče. Za ty roky co jsou spolu, jsou naprosto sehraní a oba jsou velcí tanečníci. Taťka mamku vždy tak decentně drží, asi jako z filmu pro pamětníky a naprosto lehce a noblesně plují parketem. Pavel ale přestává tančit v momentě, když otevírají obrovský raut. A já jsem ráda, protože potom musíme stále dokola chodit ochutnávat ty úžasné i neznámé pochoutky.

Před půlnocí začíná tombola, budou se tahat čísla vstupenek. Taťka je má zatím u sebe, takže nám je rozdává a všichni čekáme, jestli budeme mít štěstí. Na podiu se losuje a ceny se vydávají od těch nejmenších. Když už zbývá asi pět posledních, tak pomalu strkám naše dvě vstupenky do kabelky.

„Tak, nic jsme nevyhráli a tyto nejdražší ceny určitě vyhrát nemůžeme.“

Jenže vtom mi je Pavel bere z ruky a říká: „To jsme my, to je naše číslo. Rychle, jdi tam.“

Vyhráli jsme třetí cenu, a to velikonoční pobyt pro dva na Červenohorském sedle. Ani se nám tomu nechce věřit a taky se ptáme našich, jestli by to neměla být spíš jejich výhra. Taťka ty vstupenky přece kupoval a rozdával je jen tak, namátkou. Oba se s mamkou usmívají, když nám říkají: „No, to je sice pravda, ale my vám tu výhru přejeme. Jedte vy dva, potřebujete to. A užijte si to.“

Těšíme se, že si odpočneme od práce a užijme si spolu jen sami dva. Velikonoce jsou tento rok začátkem dubna, sníh už dávno nikde není, takže to bude jen pobyt v jarní přírodě. Cestou vidíme, že už pomalu začínají pučet stromy a když vyjždíme nahoru na Sedlo, všude kolem kvetou petrklíče.

„Až pojedeme domů, musím si jich pár natrhat.“

Nikde kolem není vidět ani zbytek sněhu, kopce jsou úplně zelené a tak se další den vypravujeme na Ovčárnu. Když je tak hezky

a sucho, uděláme si výlet třeba na Praděd. Pokud tam dojdeme. Když vyjíždíme od „Hvězdy“, začíná sněžit a nahoře je ještě sněhu spousta. Nejsme na to sice zvlášť oblečení, ale tenhle poslední sníh si nemůžeme nechat ujít. Potřebné vybavení si půjčujeme a jdeme lyžovat. Sníh je sice těžký, ale dá se to, dokud však nezačne pršet. Lije tak moc, že než se nám podaří sjet dolů k restauraci, jsme úplně promočení. Nejhorší je moje péřová bunda. Ta je sice bezvadná do zimy, ale teď je totálně nasáklá vodou a všechno, co mám pod ní, taky. Musím se na WC svléct a pak s Pavlem všechno moje oblečení ždímáme jak po velkém prádle. Přes noc nasněžilo i na Sedle, takže už se mi ani nepodaří natrhat si cestou domů ty petrklíče. Ale jinak jsme si tuhle výhru nádherně užili.

Důchod a stáří chtějí moji rodiče ještě prožít jinak, tak si pořizují domek se zahrádkou. Všechno nové, spousta prostoru, zeleně a hlavně sluníčko až do večera. To sluníčko mi v mém, jinak krásném, bytě odjakživa chybí. Začínáme tedy taky hledat ke koupi nějaký pěkný a hlavně